

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΘΕΜΑΤΩΝ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ

A1. Ο Σίλιος Ιταλικός, επικός ποιητής, ήταν ένδοξος άνδρας. Τα δεκαεπτά βιβλία του για τον δεύτερο Καρχηδονιακό πόλεμο είναι όμορφα. Στα τελευταία χρόνια της ζωής του παρέμενε στην Καμπανία. [...] Επεδίωκε τη δόξα του Βιργιλίου και περιέβαλλε με αγάπη το πνεύμα του. Αυτόν τιμούσε όπως το παιδί (τιμά) τον δάσκαλο. Το μνημείο του, που βρισκόταν στη Νεάπολη, το θεωρούσε σαν ναό.

Όταν ο Άκκιος είχε έρθει από την πόλη Ρώμη στον Τάραντα, όπου ο Πακούβιος είχε αποσυρθεί σε μεγάλη πια ηλικία, έμεινε σε αυτόν. Ο Άκκιος, που ήταν πολύ μικρότερος στην ηλικία, διάβασε σ' αυτόν, επειδή (το) επιθυμούσε, την τραγωδία του, της οποίας το όνομα είναι «Ατρέας». Γι' αυτόν το λόγο στέλνει επιστολή γραμμένη στα ελληνικά.

Συμβουλεύει τον απεσταλμένο, αν δεν μπορέσει να πλησιάσει, να δέσει την επιστολή στον ιμάντα του ακοντίου και να το ρίξει μέσα στο στρατόπεδο. Στην επιστολή γράφει ότι θα έρθει γρήγορα με τις λεγεώνες (του). Ο Γαλάτης, επειδή φοβήθηκε τον κίνδυνο, αποφάσισε να ρίξει το ακόντιο. Αυτό τυχαία καρφώθηκε σ' έναν πύργο και τρεις ημέρες αργότερα διακρίνεται από κάποιον στρατιώτη και μεταφέρεται στον Κικέρωνα. Εκείνος διαβάζει μέχρι το τέλος την επιστολή και προτρέπει τους στρατιώτες να ελπίζουν στη σωτηρία τους.

B1α.

virorum

liber

ea

nobis

Pacuvi

nomina

res

casuum

turri

salus

B1β.

pulchriore

plus, plurimum

parvus

celerrime

B2α.

futurus eras

tenendi

venturus

recedemus

desiderent

adeunto

potuerim

veritutum esse

conspicere / conspiceris

B2β.

Ενεστ.: defers

Πρτ.: deferebas

Μέλλ.: deferes

Πρκ.: detulisti

Υπερσ.: detuleras

Συντελ. Μέλλ.: detuleris

Γ1α. *roeta*: ονοματικός ομοιόπτωτος προσδιορισμός, παράθεση στο *Silius Italicus cui*: δοτική προσωπική κτητική στο *est casu*: απρόθετη αφαιρετική οργανική που δηλώνει τρόπο στο *adhaesit*

Γ1β. *Quam ob rem epistula conscripta Graecis litteris [a Caesare] mittitur. Hanc [...] tertio post die quidam miles conspicit.*

Γ1γ. *Tarenti*

Γ2α. *Postquam, ubi, ut, simul Accius ex urbe Roma Tarentum venit.*

Γ2β. Το υποκείμενο του ειδικού απαρεμφάτου *adfore* είναι το *se*: η προσωπική αντωνυμία γ' προσώπου *se* αναφέρεται στο εννοούμενο υποκείμενο του ρήματος *scribit* που είναι το *Caesar (is)*: δηλαδή στην ουσία έχουμε νοηματική ταυτοπροσωπία: όμως, το υποκείμενο επαναλαμβάνεται σε πτώση αιτιατική (με τον τύπο *se* της προσωπικής αντωνυμίας) και δεν παραλείπεται, επειδή το ειδικό απαρέμφατο δέχεται το υποκείμενό του μόνο σε πτώση αιτιατική, ακόμη και στην περίπτωση της ταυτοπροσωπίας, όταν εξαρτάται από ρήμα ενεργητικής φωνής (λατινισμός του ειδικού απαρεμφάτου).

Γ2γ. *ut tragulam mitteret*: δευτερεύουσα ουσιαστική βουλητική πρόταση. Εκφέρεται με έγκλιση υποτακτική (όπως όλες οι βουλητικές), γιατί το περιεχόμενό της είναι απλώς επιθυμητό· συγκεκριμένα χρόνου παρατατικού (*mitteret*), γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (*constituit*: ιστορικός παρακείμενος). Παρατηρείται ιδιομορφία στην ακολουθία των χρόνων, γιατί η βούληση είναι ιδωμένη τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή (συγχρονισμός της κύριας με τη δευτερεύουσα πρόταση) και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής της. Η πρόταση αναφέρεται στο παρελθόν. Λειτουργεί ως αντικείμενο στο ρήμα *constituit*.

Γ2δ.

- *quod Gallus periculum veritus erat* (ή *veritus est*) (αντικειμενική αιτιολογία)
- *cum Gallus periculum veritus esset* (αποτέλεσμα εσωτερικής λογικής διεργασίας)